

мс Мар. 16; 17.

з Гл. 15. 6.

и Гл. 5; 56.

і Гл. 4; 3.

ж Гл. 2; 58.

л Гл. 49; 2.

м Мат. 28; 49.

Гл. 2; 58.

н Гл. 10; 48.

46; 5.

о Гл. 6; 6. 49;

6. Евр. 6; 2.

п Мат. 40; 8.

4 Цар. 5; 16.

р Гл. 2; 58. 40;

45. 11; 47.

ше. Защото нечисти-тъ духове, съ голѣмъ гласъ извыкувахъ и излѣзувахъ ^{мс}отъ мнозина които гы имахъ; и мнозина разслабленни и хроми исцѣлѣни быхъ. И станъ радость голѣмъ въ онзи градъ. А въ градъ-тъ отъ по напръдъ имаше нѣкой си чедовѣкъ на име Симонъ, който ^зправяше магій, и омаюваше народъ-тъ Самарійскый, като ^иказуваше себе си че е великъ нѣкой си; На когото всички отъ малкъ до голѣмъ давахъ вниманіе и казувахъ: Той-зи е велика-та сила Божія. И внимавахъ на него, по това че доста врѣме бѣше гы омаювалъ съ магій-тъ си. Но когато повѣ-рувахъ въ Филиппа, който благовѣствува-ше ^іза царство-то Божіе, и за име-то Иису-сусъ Христово, кръщавахъ ся мъжіе и же-ны. И самъ си Симонъ повѣрува, и покръ-стенъ намѣруваше ся всякога при Филиппа, и като гледаше че ставатъ знаменія и чу-деса голѣмы, удивяваше ся. А като чухъ ^лапостоли-тъ които бѣхъ въ Іерусалимъ, че Самарія пріе слово-то Божіе, проводихъ имъ Петра и Іоанна, които като слѣзохъ, по-молихъ ся за тѣхъ, ^жза да примѣтъ Духа Святаго. (Защото ^нне бѣ слѣзълъ още ни на одного отъ тѣхъ *Духъ Святый*, но ^мсамо бѣхъ кръстени ^ивъ име-то Іисусъ Хри-стово.) Тогазъ ^овъзлагахъ рѣцѣ на тѣхъ, и ^ппримахъ Духа Святаго. А като видѣ Си-монъ че съ възлаганіе-то на апостолскы-тъ рѣцѣ ся даваше Святый Духъ, принесе имъ сребро, И казуваше: Дайте и на мене тѣзи власть, щото върхъ когото възложъ рѣцѣ, да пріима Духа Святаго. А Петръ му рече: ^рСребро-то ти съ тебе наедно въ погыбель да бѣде; защото си ^ивъзмѣлъ че ^лдаръ-тъ Бо-